

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 681/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Fúzerom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na verejné prerokovanie veci a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 296/2015 z 28. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na verejné prerokovanie veci a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 296/2015 z 28. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 5/2015 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. 34120/2014/15/RK z 5. novembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva“), ktorým bolo v časti výroku o uložení sankcie zmenené prvostupňové rozhodnutie ministerstva, odboru znaleckej, tlmočnickej, a prekladateľskej činnosti č. 34120/2014 z 15. augusta 2014 tak, že sťažovateľovi bola uložená sankcia (pokuta v sume 1 000 €) a zákaz výkonu činnosti na obdobie 10 mesiacov. Krajský súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 8. októbra 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ proti označenému rozsudku krajského súdu podal odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu. Sťažovateľ v sťažnosti zopakoval svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi a tvrdí, že napadnutým rozsudkom boli porušené jeho označené práva.

Sťažovateľ v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, o ktorom tvrdí, že porušuje jeho označené práva. Argumentuje tým, že ministerstvo ako správny orgán ho listom z 19. februára 2014 vyzvalo, aby predložil kópie znaleckých denníkov za roky 2006 až 2013. Sťažovateľ je toho názoru, že ministerstvo na takúto výzvu v takom rozsahu nebolo oprávnené, pretože správny orgán ministerstvo *„prekludovalo svoje právo na kópie znal. denníkov za roky 2006 až 2013“*. Ak sťažovateľ nepredložil kópie znaleckých denníkov v požadovanom rozsahu, nemohol sa dopustiť správneho deliktu, preto sa domnieva, že bol nespravodlivo a nezákonne potrestaný a vo veci konajúcej súdy mu neposkytli ochranu jeho označeným právam. Tvrdí, že v jeho veci neboli správne aplikované zákony, a dôvody, na ktorých je založený napadnutý rozsudok, považuje za arbitrárne. Ďalej namieta, že *„správne orgány... rozhodli bez nariadenia ústneho prejednávania veci“*, čím malo v okolnostiach posudzovanej veci dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, sťažovateľ len

vo všeobecnosti tvrdí, že správne orgány prihliadali aj na nezákonné dokazovanie a na ich základe postavili skutkové zistenia.

Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, označený rozsudok najvyššieho súdu zrušil a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka

konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení

rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„Z obsahu pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že podaním zo 7. februára 2014 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Lučenec požiadalo prvostupňový správny orgán o predloženie zoznamu znaleckých posudkov vykonaných žalobcom v období rokov 2006 až 2008. Na základe uvedeného, prvostupňový správny orgán podaním z 19. februára 2014, číslo 34120/2014/15, doručeným žalobcovi dňa 25. februára 2014, vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní od doručenia predložil znalecké denníky obsahujúce záznamy o úkonoch vykonaných v rokoch 2006 - 2013. Nakoľko však žalobca v stanovenej lehote znalecké denníky za uvedené obdobia nepredložil (zaslal iba výpisy z denníkov za žiadané obdobia), prvostupňový správny orgán podaním zo 17. marca 2014, číslo 34120/2014/15, doručeným žalobcovi dňa 25. marca 2014, žalobcu opätovne vyzval na predloženie denníkov a súčasne začal voči žalobcovi správne konanie pre podozrenie zo spáchania verejnoprávneho deliktu. Dňom 25. marca 2014 sa začalo v danej veci správne konanie. Žalobca podaním doručeným prvostupňovému správne orgánu dňa 7. apríla 2014 s poukazom na nepriaznivý zdravotný stav a študijné povinnosti požiadaval o prerušenie konania. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 11. apríla 2014, Číslo: 34 120/2014/15 predmetné správne konanie neprerušil s odôvodnením, že na splnenie povinnosti znalca predložiť denníky ako knihy osobitnej evidencie, ktoré mal žalobca ako znalec povinnosť v minulosti viesť a archivovať do dnešného dňa, sa nepredpokladá žiadna ďalšia, dodatočná činnosť, respektíve aktivita, okrem ich prostého zaslania poštou na adresu prvostupňového správneho orgánu.

Rozhodnutím z 15. augusta 2014, Č.: 34 120/2014/15 bol žalobca uznaný za vinného, že na výzvu prvostupňového správneho orgánu z 19. februára 2014, doručení dňa 25. februára 2014, nepredložil správne orgánu v období od 6. marca 2014 do 14. augusta 2014 denník, ktorý obsahuje záznamy o úkonoch vykonaných v kalendárnych rokoch 2006 až 2013, teda porušil povinnosť uloženú v § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z. z. v spojení s § 23 ods. 1 Vyhlášky, čím spáchal trváci správny delikt podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z. z.. Podľa § 27 ods. 3 písm. d/ zákona č. 382/2004 Z. z. bola žalobcovi uložená sankcia - vyčiarknutie zo zoznamu.

Na základe podaného rozkladu voči uvedenému rozhodnutiu sa žalovaný správny orgán stotožnil čo do spáchaného skutku ako aj porušenia povinnosti so závermi plynúci z prvostupňového správneho rozhodnutia, a teda v tejto časti rozhodnutie potvrdil a žalobcom podaný rozklad zamietol. V časti výroku o uložení sankcie však pristúpil k zmene prvostupňového správneho rozhodnutia, a to tak, že žalobcovi za porušenie povinnosti plynúcej z § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z. z. v spojení s § 23 ods. 1 Vyhlášky uložil podľa § 27 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z. peňažnú pokutu vo výške 1.000,- eur a zákaz výkonu znaleckej činnosti na obdobie 10 mesiacov.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu a rovnako mal za preukázané, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť predložiť znalecký denník za príslušné obdobia, pričom túto povinnosť si nesplnil ani do rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Týmto svojim (ne)konaním tak celkom zjavne a nad rámec akýchkoľvek pochybností postupoval v rozpore s § 29 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z. z. v spojení s § 23 Vyhlášky, čím sa dopustil iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z. z.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že správne orgány mali vo veci nariadiť ústne pojednávanie, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že správne konanie sa v predmetnej veci riadilo Správnym poriadkom, na aplikáciu ktorého priamo odkazuje § 32 zákona č. 382/2004 Z. z.. Podľa Správneho poriadku môže správne konanie prebiehať v dvoch formách, a to v ústnej forme a forme písomnej. Podľa vyššie citovaného § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Správny poriadok teda rozlišuje obligatórne ústne pojednávanie a fakultatívne ústne pojednávanie. Obligatórne sa ústne pojednávanie nariadi vtedy, ak to ustanovuje osobitný predpis

[(napríklad § 74 ods. 1 veta prvá zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, prípadne § 113 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon)]. Inak správny orgán nariadi ústne pojednávanie iba v prípade, ak si to vyžaduje povaha veci. V danom prípade však tak prvostupňový správny orgán, ako aj správny orgán odvolací, mali riadne a bezpečne preukázané porušenie príslušných ustanovení zákona č. 382/2004 Z. z. zo strany žalobcu, keď tento ani v dodatočnej lehote nepredložil žiadané znalecké denníky za príslušné obdobia, a preto v danej veci ani nevyvstala potreba objasniť vec na ústnom pojednávaní. Pokiaľ si správne orgány zvolili písomnú formu správneho konania, tieto postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku.

Navyše nariadenie ústneho pojednávania bez toho, aby si to vyžadovala povaha veci a nebolo dostatočne opodstatnené, najmä v konaniach, kde je spoľahlivo zistený a preukázaný skutkový stav veci môže byť porušením jednej zo základných zásad správneho konania, a to rýchlosti a hospodárnosti konania, pretože správny orgán je povinný v konaní postupovať bez zbytočného zaťažovania účastníkov (§ 3 ods. 4 Správneho poriadku).

Zároveň najvyšší súd dáva žalobcovi do pozornosti tú skutočnosť, že v správnom konaní je potrebné rešpektovať predovšetkým zásady správneho konania, ktoré sú jasne a určito formulované v Správnom poriadku a nie snažiť sa bezbreho uplatňovať všeobecné ustanovenia a články Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré je možné aplikovať na akúkoľvek prejednávajúcu vec. Každú vec je potrebné posudzovať s prihliadnutím na jej špecifiká a osobitosti, čo sa v konečnom dôsledku prejavilo aj v danej veci, kedy protiprávne konanie žalobcu bolo jednoznačne preukázané aj bez potreby nariadenia ústneho pojednávania.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal uplynutie trojročnej premlčacej doby, uplynutím ktorej nemá správny orgán možnosť žiadať od znalca znalecké denníky. V zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. má znalec (žalobca) povinnosť viesť o svojich úkonoch denník, tento archivovať, pričom dohľadom nad činnosťou znalcov zákonodarca poveril Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Znalec je povinný predložiť ministerstvu denník na kontrolu kedykoľvek, keď bude o to požiadaný. Zároveň podľa § 29 ods. 2 menovaného zákona, sú znalci pri výkone dohľadu povinní poskytnúť ministerstvu súčinnosť. V danom prípade ministerstvo v pozícii orgánu dozoru, resp. dohľadu na základe žiadosti Okresného riaditeľstva Policajného zboru Lučenec vyzvalo žalobcu na predloženie

znaleckých denníkov, pričom žalobca bol povinný bez ďalšieho tejto výzvy vyhovieť a tieto predložiť. Pokiaľ tak žalobca neurobil, porušil tým povinnosť plynúcu mu z vyššie uvedeného § 29 ods. 2, čím sa dopustil protiprávneho konania majúceho znaky iného správneho deliktu. Čo sa týka samotnej žalobcovej námietky, že premlčanie v civilnom práve je trojročné, a teda, že ministerstvo nemalo oprávnenie od žalobcu žiadať predloženie znaleckých denníkov za obdobia rokov 2006 - 2011, najvyšší súd konštatuje, že v danej veci podmienky výkonu znaleckej činnosti upravuje výlučne zákon 382/2004 Z. z., ktorý však neustanovuje žiadnu lehotu, v rámci ktorej môže žiadať ministerstvo od znalca súčinnosť – v tejto veci vo forme predloženia znaleckých denníkov. Žalobca v podanom odvolaní v tejto súvislosti ďalej uviedol, že správny orgán bol oprávnený od neho vyžiadať v roku 2014 iba znalecké denníky za roky 2012, 2013, avšak z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca v priebehu správneho konania nepredložil ani tieto denníky.

Pokiaľ žalobca namietal zánik zodpovednosti s poukazom na § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, najvyšší súd vyhodnotil aj túto námietku ako nedôvodnú. Protiprávne konanie žalobcu nie je priestupkom, ale podľa § 27 zákona č. 382/2004 Z. z. má povahu iného správneho deliktu, na prejednanie ktorého sa nevzťahuje zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Zákon č. 382/2004 Z. z. podľa § 26 za priestupok považuje výlučne konanie, ktorým sa osoba neoprávnene vydáva za znalca, tlmočníka alebo prekladateľa, poruší povinnosť podľa § 8 ods. 3 tohto zákona alebo poruší povinnosť podľa § 13 tohto zákona. V danom prípade sa teda jednalo o iný správny delikt, pričom prekluzívne lehoty plynúce z § 27 ods. 7 zákona č. 382/2004 Z. z. správne orgány dodržali. Lehota na predloženie denníkov žalobcovi uplynula dňom 5. marca 2014, dňom nasledujúcim došlo k porušeniu povinnosti žalobcom spočívajúcom v neposkytnutí súčinnosti ministerstvu. Dňa 25. marca 2014 sa začalo vo veci správne konanie a dňa 5. novembra 2014 bola žalobcovi uložená sankcia v konečnej podobe. Rozhodnutie žalovaného nadobudlo právoplatnosť dňa 12. novembra 2014.

Rovnako neobstojí ani poukaz žalobcu na českú právnickú literatúru, nakoľko český zákon č. 36/1967 Sb. o znalcoch a tlumočníkoch upravuje v tejto súvislosti odlišnú klasifikáciu protiprávných konaní majúcich znaky buď priestupkov (§ 25a zákona), alebo správnych deliktov spáchaných právnickými osobami (§ 25b zákona).

Napokon aj námietky spočívajúce v uvedení skutočností, na základe ktorých sa žalobca snaží ospravedlniť neposkytnutie potrebnej súčinnosti ministerstvu (postup žalobcu podľa názoru prijatého na školení znalcov, odovzdanie bakalárskej práce, skúšky za letný semester 2014, štátne bakalárske skúšky, požiar strechy na chate, následná jej svojpomocná demontáž jej časti ako aj vybudovanie novej strešnej konštrukcie a obnovenie vnútorných priestorov) nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť záverov, ku ktorým dospeli správne orgány.

Žalobca v postavení znalca si musí predovšetkým uvedomiť, že ako osoba splnomocnená štátom na vykonávanie činnosti podľa zákona č. 382/2004 Z. z. je povinná si prioritne plniť povinnosti plynúce mu z tohto postavenia. Ako znalec má osobitné práva a rovnako aj povinnosti vo vzťahu k orgánu dohľadu. Pokiaľ tento orgán vyzval žalobcu na splnenie určitej povinnosti (v tomto prípade na predloženie znaleckých denníkov) znalec bol povinný túto povinnosť v stanovenej lehote splniť a znalecké denníky predložiť a nie viesť s orgánom dohľadu dialóg a predkladať mu vlastné právne názory na uvedenú problematiku. Ak žalobcovi nespôsobovalo ťažkosti zaslať orgánu dohľadu výpisy z denníkov, isto by nemal problém zaslať namiesto týchto výpisov z denníkov znalecké denníky v zmysle výzvy realizovanej orgánom dohľadu (ministerstvom).“

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo

aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné, včerpávajúce a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Ako z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, sťažovateľ nepredložil ani na opakovanú výzvu ministerstva kópie znaleckých denníkov, preto bol podľa príslušných právnych predpisov sankcionovaný. Najvyšší súd po preskúmaní zákonnosti postupu správnych orgánov dospel k záveru, že sťažovateľ neuviedol nič, čo by bolo spôsobilé spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia ministerstva. Najvyšší súd, ako aj krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami vznesenými sťažovateľom, náležite ústavne konformným spôsobom odôvodnil, prečo nemožno súhlasiť s právnymi názormi sťažovateľa, či to už v otázke namietanej „preklúzie“, aplikovateľnosti zásad správneho konania, najmä však potreby nariadenia ústneho pojednávania. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právom na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu

ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ sťažovateľ namietal aj porušenie práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom ako parciálneho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že z celého obsahu sťažnosti nie je možné identifikovať, na základe čoho sa sťažovateľ domnieva, že došlo k porušeniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Inými slovami, v sťažnosti absentuje akékoľvek odôvodnenie sťažnosti, t. j. neobsahuje čo i len jedinú konkrétnu a určitú ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení označeného základného práva sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti v tejto časti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje, pričom samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom pre záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť v tejto časti v predloženej podobe neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa podstatné zákonom predpísané náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Pretože predmetná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2017